

oude kerk

tony oursler
I/O underflow

- 1 kerkmeesterskamer/
church wardens' room
Orbit, 2007
- 2 spiegelkamer / mirror room
Double Dolls, 2014
- 3 heilig graf / holy sepulchre
X-doll, 1992
- 4 collegekamer / college room
Scratch Cards, 2008
- 5 kooromgang / ambulatory
Talking Light, 2014

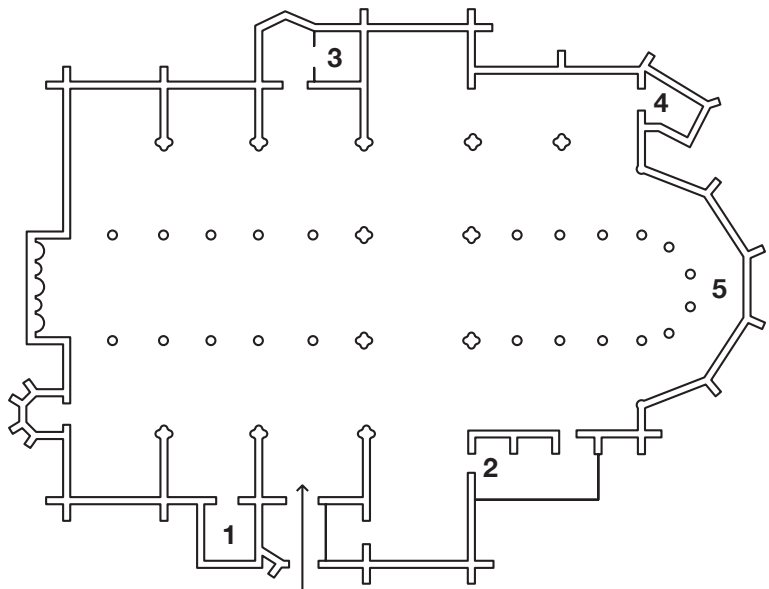
eerder werk

In de stijlkamers rondom de centrale kerkruimte bieden eerdere werken een overzicht van Ourslers artistieke oeuvre. In de geselecteerde werken resoneert de thematiek van I/O underflow, en ze houden op diverse manieren verband met de nieuwe serie die voor de Oude Kerk werd ontwikkeld.

Hoewel Tony Oursler vooral als een videokunstenaar wordt beschouwd heeft hij sinds de jaren zeventig met allerlei media gewerkt. Hij verkreeg met name aanzien door de tastbare, vaak sculpturale aspecten en de emotionele impact van zijn video-installaties. Doordat bewegende beelden vaak op driedimensionale oppervlakken worden geprojecteerd – op de hoofden van mensachtige figuren, bijvoorbeeld – nemen zijn werken een vervreemdende positie in tussen het mentale en het fysieke, het levende en het levenloze. De massamedia vormen zijn belangrijkste onderwerp: Oursler analyseert hun mechanismen om hun verleidelijke en/of misleidende structuur bloot te leggen, en daarmee ons vertrouwen en geloof in media op de proef te stellen. De manier waarop visuele technologie ons sociale en psychologische zelfbeeld beïnvloedt is een doorlopend thema in zijn werk. Hij onderzoekt hoe elektronische reproductiesystemen als fotografie, film, televisie en internet zijn gaan bepalen hoe wij de wereld zien, maar ook hoe beelden worden geconstrueerd.

In de jaren negentig begon Oursler 'talking dolls' te ontwikkelen: werken waarin het gezicht centraal staat als de bron van communicatie en betekenisgeving, in moeizame verhouding tot het lichaam. Met deze elektronisch geanimeerde mensfiguren onderzoekt hij de relaties tussen lichaam en medium, waarbij de zeer menselijke wens om zich in fantasie te verliezen van humoristisch commentaar wordt voorzien. Double Dolls, X-doll en Orbit zijn sculpturale installaties met vervormde projecties, die gedeeltelijke gezichten tonen waarvan de lippen meebewegen met de begeleidende soundtrack. Ze ogen vreemd, onmenselijk, soms zelfs kwaadaardig. Met de immense hand van een kraslootjes-gokker bespot Scratch Cards niet alleen een hopeloze (hoewel sociaal geaccepteerde) gewoonte, maar ook het meer algemene verlangen om de codes van 'het systeem' te kraken. In Talking Light wordt Oursler's interesse in geluid en licht tot in het extreme doorgevoerd: vanuit het besef dat bewegende beelden in feite slechts uit lichte en donkere puntjes bestaan, creëerde hij een simpele lichtinstallatie die door geluid wordt gemoduleerd. Het minimalistische voorkomen accentueert de cruciale rol van de verbeelding in alle visuele waarnemingen.

Deze werken wijzen op de indringende invloed van media en technologie op onze levens. Ze schetsen een toenemend complexe wereld die ons door de vingers glipt omdat we hem niet geheel meer begrijpen of vertrouwen – als dat ooit al het geval was. Zo weeft Oursler een karakteristiek en soms confronterend web aan associaties rondom brein, media, lichaam en beeld.

earlier work

In the adjacent period rooms of the Oude Kerk, earlier works give an impression of Oursler's overall artistic oeuvre. The selected pieces echo the overall theme of I/O underflow, and relate to the commissioned works in the church space in various ways.

While Tony Oursler is primarily considered a video artist, he has worked in a wide range of media since the late 1970s. He gained reputation for the tangible, often sculptural quality and the emotional charge of his video installations. With the moving image often projected onto three-dimensional surfaces – onto the heads of humanoid figures, for instance – his works take up an uncanny position between the mental and the physical, the animate and the inanimate. Mass media form the core of Oursler's subject matter: he analyses their mechanisms to expose their seductive or deceptive structures, thereby questioning our trust and belief in them. The way in which visual technologies affect our social and psychological selves is an ongoing concern to Oursler. He examines how systems of electronic reproduction – such as photography, film, television and the Internet – have come to dictate not only the way we see the world, but also the ways in which images are constructed.

In the 1990s Oursler began to create 'talking dolls': works that revolve around the face as the centre of communication and meaning, in an awkward relation to the body. These electronically animated effigies allowed him to explore the relations between body and medium, offering a humorous commentary on the very human wish to lose oneself in fantasy. Double Dolls, X-doll and Orbit are sculptural installations with distorted projections, showing partial faces with lips that move to the accompanying sound track. They appear strange, alien, even fiendish at times. Featuring the massive hand of a scratchcard gambler, Scratch Cards not only mocks a hopeless (though socially accepted) habit, but also the common human desire to hack the codes beneath 'the system'. Oursler's interest in sound and light is taken to the extreme in Talking Light: based upon the consideration that moving images are in essence nothing other than dots of light and dots of darkness, he created a simple light installation modulated by sound. In its minimalist quality, this work emphasises the essential role of the imagination in all visual perception.

These works point to the intrusive impact of media and technology in our lives. They sketch an increasingly complex world that is slipping through our fingers because we don't really understand or believe it anymore – if we ever did. Thus, Oursler establishes a characteristic and often confronting web of associations concerning mind, media, body, and image.